

til i alle Tilfælde, hvor der for særlige Klasser af de i Overenskomsten omhandlede Tjenestemænd bestaar særlige Pensionskasser, at udbetale til Danmark en forholdsmæssig Andel af den Formue, der tilhører de paagældende Kasser.

Da imidlertid den tyske »Landeskirche«, der er en fra den tyske Stat adskilt, selvstændig Institution, har rejst Indsigelse mod, at en Deling af dennes Kasser fandt Sted, har man indvilliget i at frafalde. Krav paa formel Deling, mod at Tyskland, ved Punkt 5 i Overenskomstens Slutprotokol, har forpligtet sig til at udbetale til Danmark en rund Sum paa 350.000 Mark, hvilket Beløb maa antages at svare til den forholdsmæssige Andel, som Danmark vilde have opnaaet ved en Deling.

Medens de kommunale Lærerpensionister — en Kategori af Tjenestemænd, der ikke kendes i Danmark — som foran nævnt ganske sidestilles med de pensionerede Folkeskolelærere, hvoraf bl. a. følger, at de sønderjydske Kommuners Forpligtelse overfor de Lærerpensionister, der boer i Tyskland og er tyske Statsborgere, overgaar til Tyskland, gives der angaaende de øvrige kommunale Pensionister (»mittelbare Staatsbeamte«) særlige Regler i Art. 11. Det fastslaaes her, at Kommuners, Kommuneforbunds og andre offentlig-retlige Korporationers Forpligtelser overfor deres før 15. Juni 1920 pensionerede Tjenestemænd er uberørt af Grænsflytningen og bestaar uden Hensyn til de paagældende Personers Statsborgerforhold, samt at Pensionerne fra 1. April 1922 skal beregnes efter samme Grundsætninger som Statspensionisternes, saalænge de paagældende Nydere har Bopæl i Danmark. Den danske Regering lover at ville træffe Foranstaltninger, der sikrer, at de paagældende Korporationer opfylder disse Forpligtelser.

I Art. 14 bestemmes det, i Overensstemmelse med de fra dansk Side under Forhandlingerne fremsatte Synspunkter, at den nærmere Gennemførelse og Udøvelse af Overenskomstens Grundsætninger vedrørende de Militærrenter og Pensioner, der skal udbetales af Danmark, forbeholdes den danske Regering, ligesom det i samme Artikel, udtrykkeligt er fremhævet, at Stridsspørgsmaal, der maatte opstaa vedrørende denne Bestemmelse, udelukkende henhører under de kompetente Domstoles Afgørelse.

Da der angaaende de efter 15. Juni 1920 afskedigede Tjenestemænd allerede

er truffet Bestemmelse ved Lov Nr. 289 af 28. Juni 1920, har man fra dansk Side ikke ment at kunne gaa med til at inddrage dette Spørgsmaal under Overenskomsten.

I Erkendelse af, at nævnte Lov har medført økonomiske Vanskeligheder, navnlig for nogle af de i Medfør af sammes § 18 afskedigede kommunale Tjenestemænd, som ikke opfylder Lovens Betingelser for at oppebære Ventepenge og Pension, er der imidlertid med Finansudvalgets Billigelse tilbudt nogle af de paagældende Enkeltpersoner mindre Beløb som Erstatning for Tab af Embede og Pensionsret, hvorhos det ved Hovedtraktatens Slutprotokol Punkt 3 paalægges den danske Stat at udbetale den tyske Regering 4 Millioner Mark, som skal anvendes til at afhjælpe de vanskelige økonomiske Forhold, hvori nogle af de ommeldte Personer befinder sig.

Den tyske Regering erkender herefter, at alle fremtidige Spørgsmaal, som maatte opstaa vedrørende de før 10. April d. A. i Henhold til nævnte Lov afskedigede Tjenestemænds Forsørgelse paahviler det tyske Rige.

Naar den nævnte Sum udbetales til Tyskland, er det af rent praktiske Grunde, idet det i mange Tilfælde vilde være vanskeligt for den danske Regering at bedømme om og i hvilken Grad de paagældende, til Tyskland flyttede, Personer trænger til en særlig Hjælp. Ved at Tyskland overtager nævnte Sum og derigennem Forpligtelsen til endeligt at ordne denne Sag, opnaar Danmark saaledes, at en mulig Aarsag til Gnidninger bortfalder.

13) *Overenskomst til Ordning af skatteretlige Spørgsmaal, med Slutprotokol.*

De Spørgsmaal, der indenfor den direkte Beskatnings Omraade kræver en særlig Løsning som Følge af Landsdelenes Overtagelse, kan i Hovedsagen samles i følgende 3 Grupper, nemlig:

1) Spørgsmaalet om, hvorledes der skulde forholdes med Hensyn til Tysklands Krav paa Skatte- og Afgiftsbeløb, der efter den paagældende tyske Lovgivning vel maatte anses for at være forfaldet til Betaling inden Tidspunktet for Landsdelenes Overtagelse den 15. Juni 1920, men ikke var gjort til Genstand for Opkrævning af de tyske Myndigheder,

2) Spørgsmaalet om, hvorledes der skulde forholdes med Hensyn til fremtidige Skattekrav fra tysk Side overfor Beboere i Landsdelene, der indtil Afstaaelsen havde været tyske Statsborgere, eller